

- skarżąca uważa ponadto, że klauzula 9-ta porozumienia nie może zostać zaklasyfikowana jako ograniczenie ze względu na cel oraz że Komisja nie wykazała, co do niej należało, istnienia aktualnego lub potencjalnego skutków ograniczających, które mogłyby naruszać zasady konkurencji.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia traktatu i prawa związanego z jego stosowaniem
- Skarżąca uważa, że decyzja narusza prawo Unii w zakresie, w jakim obarczona jest następującymi wadami:
- a) oczywistym błędem w ustaleniach faktycznych, w odniesieniu do dowodów i wystarczających dowodów w zakresie, w jakim Komisja ocenia i błędnie interpretuje dane przedstawione przez strony postępowania, a w konsekwencji nie włącza do akt bardziej wiarygodnych wniosków;
- b) błąd w wykładni art. 101 TFUE, a w konsekwencji naruszenie rzeczowego przepisu w zakresie, w jakim Komisja zaklasyfikowała w błędny i nieuzasadniony sposób strony jako potencjalnych konkurentów na wszystkich rynkach objętych rzekomo spornym obowiązkiem niekonkurowania; rzeczony obowiązek nie mógł zostać zaklasyfikowany jako ograniczenie ze względu na cel i Komisja nie wykazała wystąpienia jakichkolwiek skutków;
- c) naruszenie obowiązku dochodzenia i orzekania, w zakresie w jakim decyzja nie porusza ani nie obala wszystkich odnośnych argumentów przedstawionych przez strony, w szczególności w odniesieniu do zakresu klauzuli o niekonkurowaniu;
- d) naruszenie zasady *in dubio pro reo* W ZAKRESIE, W JAKIM Komisja uznaje za oczywiste niektóre okoliczności niekorzystne dla skarżącej, odnośnie do których istnieją wątpliwości co do ich powagi i odnośnie do których sama Komisja nie ma pewności;
- e) naruszenie zasad, do przestrzegania których Komisja była zobowiązana przy stosowaniu grzywien, a dokładniej zasad wymienionych w pkt 13 jej wytycznych w tej dziedzinie w zakresie, w jakim Komisja obliczyła kwotę grzywny dla wszystkich rynków komunikacji elektronicznej, niezależnie od tego, czy były one położone na Półwyspie Iberyjskim, pomijając również okoliczność, iż w każdym razie zarzucane naruszenie ustało po 29.10.2010.
- f) naruszenie zasady proporcjonalności z uwagi na okoliczności konkretnej sprawy i kryteria, jakie powinny być przestrzegane przy stosowaniu grzywien.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2013 r. — Ferracci przeciwko Komisji

(Sprawa T-219/13)

(2013/C 164/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Pietro Ferracci (San Cesareo, Włochy) (przedstawiciele: A. Nucara i E. Gambaro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE decyzji Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r.;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzutu i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona w związku z decyzją Komisji C(2012) 9461 wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2012 r., stwierdzającej niezgodność ze wspólnym rynkiem, nie nakazując przy tym jej odzyskania, pomocy przyznanej w związku ze zwolnieniem z podatku gminnego od nieruchomości (ICI), na rzecz podmiotów niekomercyjnych prowadzących pewne rodzaje działalności oraz stwierdzającej, że nie stanowi pomocy państwa uprzywilejowane traktowanie przyznane Kościołowi i niektórym stowarzyszeniom sportowym na podstawie art. 149 tekstu jednolitego ustawy o podatku dochodowym (TUIR), ani zwolnienie z IMU [(Imposta Municipale Propria — podatku gminnego)] przyznane niektórym podmiotom prowadzącym szczególną działalność.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu i błędnym zastosowaniu oraz błędnej wykładni art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

— W tym zakresie podniesione zostało, że pozwana, mimo iż stwierdziła naruszenie art. 107 i 108 TFUE, nie nakazała odzyskania rzeczowej pomocy państwa. W tym względzie skarżący uważa, że nie występuje żadna szczególna okoliczność, która prowadziłaby do całkowitej niemożności odzyskania pomocy, a w każdym razie taka całkowita niemożność nie została wykazana.

2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu i błędnym zastosowaniu art. 107 akapit pierwszy TFUE.

— W tym zakresie stwierdzone zostało, że w zaskarżonej decyzji pozwana uznała, że pomoc wprowadzona przez Republikę Włoską na mocy art. 149 akapit czwarty TUIR nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu TFUE. W szczególności pozwana stwierdziła, że nie istnieje żadna selektywna korzyść; skarżący uznaje natomiast, że wskazany przepis przyznaje selektywną korzyść kościołom uznanym przez państwo i stowarzyszeniom sportu amatorskiego oraz spełnia inne przesłanki zaistnienia pomocy państwa zgodnie z art. 107 akapit pierwszy TFUE.

3) Zarzut trzeci oparty na naruszeniu art. 107 akapit pierwszy TFUE.

— W tym zakresie zauważa się, że w zaskarżonej decyzji pozwana uznała, iż pomoc wprowadzona przez Republikę Włoską za pośrednictwem rzeczonego zwolnienia z IMU nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu TFUE. W szczególności pozwana stwierdziła, że korzystający ze zwolnienia z IMU nie są „przedsiębiorstwami”. Skarżący uznaje natomiast, że to przedsiębiorstwa w rozumieniu prawa wspólnotowego korzystają ze zwolnienia oraz że spełnione są inne przesłanki zaistnienia pomocy państwa zgodnie z art. 107 akapit pierwszy TFUE.

4) Zarzut czwarty oparty na naruszeniu art. 296 TFUE.

— W tym zakresie podniesione zostało, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z uwagi na brak uzasadnienia w związku ze wszystkimi wyżej wymienionymi zarzutami podniesionymi w skardze z naruszeniem art. 296 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2013 r. — B&S Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-222/13)

(2013/C 164/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Business and Strategies in Europe (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: L. Bihain, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i zasadną, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;

— nakazanie Komisji Europejskiej wpisania skarżącej na skróconą listę kandydatów zaproszonych do udziału w postępowaniu przetargowym związanym z umową EuropeAid/132633/C/SER/multi, lot 7: Governance and home affairs (Zarządzanie i sprawy wewnętrzne);

— obciążenie Komisji całymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, naruszenia zasady dobrej administracji, w szczególności w zakresie, w jakim wprowadza ona wymóg spójności, zasady poszanowania kontradiktoryjności, jak również naruszenia ochrony uzasadnionych oczekiwań strony skarżącej i zasady sprawiedliwości, ponieważ Komisja w piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 r., wysłanym po wydaniu przez nią decyzji z dnia 15 lutego 2013 r., po raz pierwszy odrzuciła jako niekwalifikujący się projekt nr 25 zgłoszony przez skarżącą w celu spełnienia kryterium możliwości technicznych, sprawiając tym samym, że liczba projektów kwalifikujących się jako projekty referencyjne spadła poniżej koniecznego minimum.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia pkt 2.4.11.1.3 akapit drugi Praktycznego przewodnika po procedurach udzielania zamówień w ramach działań zewnętrznych Unii Europejskiej, jak również objaśnienia A 47 przedstawionego w odniesieniu do ogłoszenia o zamówieniu, ponieważ Komisja błędnie zinterpretowała pojęcie projektów referencyjnych kwalifikujących się do spełnienia kryterium wyboru dotyczącego możliwości technicznych kandydata.

Postanowienie Sądu z dnia 17 kwietnia 2013 r. — vwd Vereinigte Wirtschaftsdienste przeciwko Komisji

(Sprawa T-353/08) ⁽¹⁾

(2013/C 164/41)

Język postępowania: niemiecki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 22.11.2008.